

מפנקסו של פשיסטן – בקשר עם בואו של ה"דוצ'ה"* שלנו

אב"א אחימאיר

הבוקר חזר הח' י. מרמינסקי שעשה כשנה בשליחות ההסתדרות באמריקה ובאירופה. — — — אתמול בא לארץ הח' זרובבל. — — —
היום בא לתל-אביב מר זאב ז'בוטינסקי ("דבר" מ-5 לאוקטובר ש. ז.).
הרואה את המלך מברך: ברוך שחלק מכבודו לבשר ודם."
"לא רב צבאך, המורה, אך לנו יש רב — פניך המאירים עוד ילכו עמנו בקרב."

מי חקר תכונתה של נפש וידענה? מי יכול לתת טעם לסבה המונחת בנפשו של כל אדם ואדם?

הצורך — יותר מזה — ההכרח, לא רק להאמין באל מסתתר, או בבול-העץ המסמל אותו; להעריץ לא רק נביא שחי ומת לפני עידן ועידנים, כי אם גם להעריץ, להעריץ עד כלות-הנפש את הגיבור החי והמתהלך בתוכנו, אותו הגיבור שגופו מסוגל להתקרר ו"לתפוש נזלת".
כי זהו הדבר: גדלו של מנהיג אינו דווקא גודל "אובייקטיבי", תוצאה של מתנת אלוה ממעל. לגודל ה"אובייקטיבי" הנ"ל נוסף הגודל ה"סובייקטיבי" — תוצאת הכרח-הערצה. בעתיד לבוא יקומו היסטוריונים

* הערת המחבר: "דוצ'ה" באיטלקית — מובנו מנהיג, והאיטלקים אוהבים לכנות את מוסולני בשם זה.

וידונו בקרירות וב"אובייקטיביות" מדעית טהורה וצרופה על גודלו וערכו של קמאל פשה, למשל. אבל עכשיו ברור לכל תורקי ש"הגאזי" הוא גדול האנשים שקמו לאו-דווקא לה לתורקיה, כי אם לאנושיות כולה. אנחנו, היהודים, חרורי הביטול הגלותי, נצחק ל"אמונה טפלה" זו. מי יודע אם הביטול היהודי הוא אחד הגורמים הכי חשובים לשפל עמדתנו באנושיות בכלל ובמובן הציבורי בפרט? ללועגים שבתוכנו ל"חכמים שבקרבינו כדאי להזכיר שמבלעדי האמונה בקמאל-פשה מצדו של העם התורקי לא יכל היה העם הזה להתנער משפל עמדתו שבה נמצא במשך כמה עשרות שנים.

האמונה בגיבור גרמה בהרבה לפריחתה הנוכחית של איטליה ולהתמדת שלטונם של הבולשביקים ברוסיה. עמנו, עם הספר, יכול ומסוגל היה להעריך עד עכשיו את גיבורי הספר, את הנביאים, יהודה הלוי, הגאון מוילנה, ביאליק. דוד המלך גדול בעיני העם לא מפני שהיה איש המדינה, כי אם מפני שהאגדה חשבה אותו ל"נעים זמירות ישראל". עמנו מסוגל להעריך את ה"רבי מגור", אבל טרם התלמד להעריך את נושא המדיניות שלו, כי המושג "מדיניות" הוא מושג זר לנו גם שלשים וכמה שנים אחרי הכנסייה הראשונה.

באבנגליין הובע הרעיון שישוע מסוגל לעשות מופת רק כ ש מ א מ י נ י ם ב ו, ואצלנו, אותו המופת של המדינה יתגשם רק הודות לכוח האמונה שלנו בנושא המופת.

ה"רוצ'ה" שלנו בא ארצה בזמן שאפילו מתנגדיו הכי חריפים מוכרחים – משל לאותו המלאך הרע – לענות אמן על כל אותה ה"דיאגנוזה" שהוא הציג עוד לפני חמש שנים ויותר. רק אלה שעליהם אמר הנביא הקדמון ש"אזנים להם ולא ישמעו", רק אלה אינם רוצים לראות, שאמצעים של "ניו-חיבת-ציון" לא יספיקו לנו כאן. הוא בא ארצה בשנת חלול כבוד בנות ישראל על ידי מתועב גוי בתוככי ירושלים, בשנת התעורר השאלה על ה"ויזה" הקשורה עם שמו, ובאחרונה – בקשר עם עניין הכותל.

מתוך הרגשת כבוד גדול עלינו לציין ש"הרוצ'ה" שלנו ימצא את לחמו בתור פקיד של חברה פרטית ולא ינתן לו כלום מקופת הקהל. ז'בוטינסקי – חבר ה"דירקטוריון" של חברת אחריות פרטית, – מחדש בזה את המסורת היפה של הציונים הגדולים לכשעבר, פינסקר הרופא, מל"ל

פקיד בחברה-קדישא, הרצל העיתונאי, אחד העם "המחבר מאמרים" בשביל חברת-התה של "וויסוצקי את קומפ". מיומנו אנו יודעים, כמה סבל הרצל, שלחמו ניתן לו מעבודתו הספרותית בעיתון ה"יאהודים" הוינאים. אנחנו כולנו יודעים עד כמה ישתדלו וכבד הספיקו להשתדל "המוסקות" (ישנו כלבלב כזה בספרות הרוסית) שבעיתונות התל-אביבית לעפר לעומת ז'בוטינסקי על חשבון זה. מתחת לסף ההכרה שאפו העיתונאים האלה להצדיק את עצמם ואת אלו שבשם הם כותבים ומאידיך גיסא היה ניסיון להשפיע על הממשלה שתאסור עליו את הציבוריות.

אל יפול רוחו של ה"דוצ'ה" שתחת רגלו התאסף רק קומץ. דרכו של עולם כך. המועט ישלוט ברוב. ישלוט ממש. בכוח הנשק או בכוח אמונתו. על ה"דוצ'ה" לארגן כאן את קומץ האנשים המסוגלים לסור למשמעתו, ליצר את "המשמרה הלאומית" ואל לו להפנות את עתותיו לשם כבוש העדר הרב.

הרצל יסד את הציונות המדינית. ז'בוטינסקי – מגשים את הציונות המדינית. אומרים: עכשיו ירידה בציוניות. שלהב הקש מימי סן-רמו לא הלהיב אותי, אותי לא יקרר גם הקילוח הקר של הכותל ופחות מכל אי-הצלחתם של השד"רים שלנו במדינת-הים. השנים הללו – שנות "לוקראנו" הן בעולם הגדול, זאת אומרת שנים של מנוחה, של אוסף הכוחות. נשתמש-נא, בהפסקה שניתנה לנו לשם לבון הרעיון וריכוז הכוחות. איזו קלות דעת היא לדבר על הירידה בציוניות בשעה שנגלו מכרות הזהב של ארצנו – עושרה הטבעי – בשעה שהציוניות השתחררה והולכת ומשתחררת היא מכל דעות השווא, מכל הטפל שנטפל עליה, בשעה שהתנועה חוזרת יותר ויותר למדיניות הצרופה, להערצת הפרט היוצר, בשעה שלתנועה ישנה אישיות כ"הדוצ'ה" שלנו. אנחנו שכבר סרים הננו לפקודתו עלינו לפנות אליו במילים: "נעשה ונשמע!"

ובאחרונה מילים אחדות לאנשי בט"ר: הטרומפלדורים, שמרו את ה"דוצ'ה" שלכם מכל משמר, שמרו עליו כבבת עיניכם. רבים ועצומים אויבי רעיון המדינה בקרבנו ואויבי האיש הגדול האומר לגשמה עוד בחייכם.

(ד'אר היום', יום רביעי, 10.10.1928)